

ГРЕХЪТ ТИ ЩЕ ТЕ НАМЕРИ

(Числа 32:23)

Въведение: Един от въпросите, които хората днес постоянно си задават е: „Защо на света има толкова много зло?“ И ние всички знаем защо те го задават. Но аз мисля, че има един друг свързан въпрос, който ние обикновено не се сещаме да попитаме. Той е: „Какво е злото?“

Не зная за вас, но за мен той е много интересен и в същото време съвсем не е лесен. Хората са мислели върху него векове наред и са давали най-различни отговори. Нямаме време да навлезем в детайли, но аз искам да ви спомена само един от най-популярните християнски отговори, който се появява много рано – още през 4 век.

Злото, казва той, не е нищо друго освен липса на добро така както тъмнината е просто липса на светлина. Злото няма своя собствена природа. За да съществува то трябва да вземе нещо добро, да го изпразни и изопачи и по този начин да го направи зло.

- Ако свирим фалшиво на китара виновна е не китарата, а това, че ние не сме я настроили.

- Ако ударим някой човек по главата с нощна лампа ние можем да го убием. Но виновна е не в лампата, а това, че ние сме я използвали за нещо, за което тя не е предназначена.

- Ако излезем в слънчев ден на улицата затворим очи и се оплакваме, че не виждаме проблемът е в нашия избор.

Това обяснение със сигурност не ни дава всички отговори и аз дори не зная дали е правилно. Но то ни насочва към две важни неща свързани със злото.

1. Често (не винаги, но доста често) злото е свързано с избор, който ние правим. Когато случаят е такъв, когато направим нещо, за което знаем, че не е правилно, християните казват, че е извършен грях – ние съзнателно лишаваме от добро нещо или избираме да го използваме по начин, по който то не е предназначено да бъде ползвано.

И това ни води към второто важно нещо:

2. Тези наши лоши избори, тези грехове, които вършим, имат последствия.

В Библията има един стих, който казва това по много силен начин. „Грехът ти ще те намери“ (Числа 32:23).

Хората гледат на християнската концепция за грях по различен начин. Някои я превръщат в плашило, други я третираат като средство за морализаторство, трети ѝ се смеят като нещо отминало и неактуално. Тя не е нито едно от тези неща, но в същото време има много конкретни измерения, с които ние ще се срещаме без значение дали това ни харесва или не:

Твоят грях ще те намери.

Днес искам да се обърнем заедно към една история, която много ясно показва тези измерения. Това е една от най-известните истории в Библията. Тя е животът на цар Давид. Може би ще се изненадате, че избирам точно нея, но аз мисля, че това е една от най-силните примери, които показват как действа грехът.

Давид е вторият еврейски цар и първото нещо, което повечето християни се сещат за него е че той е човек по Божието сърце. Много песни от книгата на псалмите се приписват на Давид, макар че исторически не можем да сме съвсем сигурни колко от тях действително са написани от него.

Всъщност дълго време не е съществувало никакво доказателство извън Библията, че цар Давид действително е живял. Някои хора, вкл. някои историци, са гледали на него като на измислен литературен образ. Тогава през 1993 е открит надписа „Тел Дан“ – една плоча, на която амрорейския цар Азаел от Дамаск пише, че е победил двама царе – единият царят на Израел и вторият „царят от дома на Давид.“. Историческата реконструкция на откритието показва, че двамата царе са Йероам и Ахазия.

Повечето от нас сигурно познава историята на Давид. Но днес искам да я видим по един по-различен начин. Ако я прогледнем от птичи поглед тя се разделя на 2 големи периода.

1. Първата част включва времето от неговото раждане до възкачването му на трона. Още когато Давид е младеж Бог го избира и изпраща пророк Самуил да му каже, че един ден той ще царува.

Погледнато по човешки Давид няма никакви шансове това да се сбъдне – не само, че по това време Израел е наследствена монархия, която има друг владетел с няколко живи син, но и Давид е от незначителен род и сам той е най-малкия от няколко братя. Бог обаче намира начин. По време на войната с филистимците Давид убива най-силният им войн, Голиат, от когото се страхуват всички и си спечелва голяма слава. След това започва неговият бърз възход в йерархията. Той става прославен военачалник,

жени се за дъщерята на царя и царският син Йоинатан му е близък приятел.

Тук в историята се появява един неприятен момент. Царят на Израел, който се казва Саул започва да вижда в Давид заплаха за собствения си трон. За да се справи с проблема той изпраща хора, които да го убият в дома му. Давид обаче успява да избяга и се превръща в преследван беглец поставен зивън закона. Саул организира няколко похода, за да го залови и макар че не успява животът на Давид постоянно виси на косъм.

В края на краищата цар Саул и синовете му са убити по време на война и Давид става цар.

Тук идва първият урок за нас: Ако Бог иска да те използва за нещо Той ще намери начин да те постави в позиция, от която ти можеш да го направиш. Бог може да ни използва във всяка сфера - като учители, икономисти или неработещи майки, които гледат малки деца – или пък като работеща майка, която освен работата си гледа и деца и времето не ѝ стига за нищо. И в този случай Бог може да ви използва.

Това не означава, че ние не трябва да работим и да полагаме усилия. Напротив, ние трябва да се подготвяме за това, за което Бог иска да ни използва. Ние трябва да даваме всичко от себе си в нещата, които правим и да „работим като за Господа, а не като за човеци.“ Ако мислите, че може да бъдете мързеливи и да си казвате, че щом е решил да ви използва Бог ще ви използва и ще ви даде каквото е необходимо, няма да стане. Бог наистина може да го направи, но Той няма да използва мързеливи и безотговорни хора.

Освен да се подготвяме и да даваме най-доброто от себе си ние трябва да използваме възможностите, които Бог ни предоставя и да не бъдем пасивни. Но в това ние трябва да бъдем много внимателни да не правим морални компромиси – или ако използваме християнската дума, грях. Изразстването в кариерата често се свързва с лъжа, агресивност или непочетеност. Като християни ние не можем да си позволим това. Някой ще каже – у нас това е начинът да се издигнеш. Нарочно ви разказах историята за Давид – по човешки той нямаше никакви шансове да се издигне. Но Бог му осигури шанса. Но през своето издигане Давид избра да не прави компромиси. Има една случка, която много добре показва това.

Давид отказва да убие Саул. Това беше идеалното време Давид да вземе инициативата в свои ръце и да си осигури трона чрез убийство. И никой нямаше да го обвини – все пак Саул беше негов враг и търсеше да го убие.

Но Давид отказа да избере този път. Отказа да каже, че Бог му дава тази възможност и по този начин да се оправдае. Той вярваше, че Бог ще го постави там където е обещал и където го иска и отказа да върви по лесни но неморални пътища към това. В този момент от живота си Давид беше решил, че дори ако това му струва царството той пак няма да убие Саул – защото да остане чист е по-добре отколкото да се издига по мръсен начин. Това трябва да се отнася и за нас.

Последно време ми прави впечатление нещо. Много мои приятели християни публикуват в интернет уми на известни личности – певци, бизнесмени, футболисти, актьори - които казват нещо хубаво за Христос или християнската вяра. Но когато се вгледаме по-внимателно в живота им те са пълна каша в морално отношение. Думите на тези хора говорят едно, но живота им казва нещо друго.

Нашият живот – професионален живот, личен живот, семеен живот - не може да бъде откъснат от нашата християнска вяра. Ако тя не намира отражение там, ако не влияе на изборите, които правим това е празна и мъртва вяра, от която няма особена полза.

Аз казах, че Бог може да ни постави на всяка позиция, която Той пожелае – но има разлика между това Бог да ни постави някъде и ние сами със зъби и нокти да се доберем дотам. Ако изберем този път в края на краищата ще навредим на себе си.

2. Историята на Давид показва това много добре. Втората част от живота му е неговото управление като цар. Той стъпва здраво на престола. Войните, които води са победоносни и държавата Израел достига най-голямото териториално разширение в своята досегашна история (Тя е по-голяма единствено за кратко време при Соломон). Но сега животът на Давид е по-горчив отколкото когато бяга от Саул защото семейството му е истински хаос. След малко ние ще видим защо това е така, но преди това искам да ви попитам знаете ли кое събитие стои между тези две части от живота на Давид?

Прелюбодейството му с Витсавее. Докато армията му провежда военна кампания Давид има афера с жена, която е омъжена за един от началниците на личните му телохранители на име Урия (2 Царе 22:39). Когато тя забременява Давид вика мъжът ѝ от бойното поле под предлог, че иска да го разпита за военните действия след което го праща у дома му.

Урия обаче отказва да отиде у дома си и спи пред вратите на двореца. Това може да е вярност към задълженията му на войник – той не иска да отиде у

дома си докато другарите му се сражават. Поне това казва той. Но може да е и нещо друго. Урия може да знае какво е направил Давид и това да е неговият начин да му го каже.

Ако прочетете внимателно историята Давид не се прикрива много. Той дори не действа сам, а изпраща своите слуги и им казва – разпитайте коя е тази жена и след това изпраща хора да я доведат в стаята му. Това не е останало незабелязано. Давид действа като човек който се е самозабравил и счита себе си над закона.

Едно от най-страшните неща, които могат да се случат е когато водачите забравят, че те също трябва да отговарят пред някого. Това се отнася в еднаква степен за собственика на фирма, за политиците и за член на едно семейство.

Това се отнася и за църква. Виждал съм християни, които искат да работят за Бога, но докато правят това не се колебаят да използват средства, които един мой познат нарича „духовно нечистоплътни.“ Всеки един от нас, който се захваща да прави нещо като християнин трябва да бъде много внимателен за начина, по който го върши понеже целта не оправдава средствата и понеже Бог вижда. Дори когато хората си затварят очите или са безсилни или дори когато самите ние лъжем себе си, че всъщност не сме направили нищо лошо – Бог вижда.

Ние знаем как продължава историята с Давид: Пророк Натан го изобличава. Когато Давид осъзнава какво е направил и се покаява и Бог му прощава. Но ние често пропускаме думите които следват по-нататък:

2 Царе 12:7-12 Така казва Господ Израилевият Бог: Аз те помазах за цар над Израеля, и те избавих от Сауловата ръка; и дадох ти дома на господаря ти, и жените на господаря ти в пазухата ти, и дадох ти Израилевия и Юдовия дом; и ако това беше малко, приложил бих ти това и това. Защо презря ти словото на Господа, та стори зло пред очите Му? Ти порази с меч хетееца Урия, и си взе за жена неговата жена, а него ти уби с меча на амонците. Сега, прочее, няма никога да се оттегли меч от дома ти, понеже ти Ме презря, та взе жената на хетееца Урия, за да ти бъде жена. Така казва Господ: Ето, отсред твоя дом ще подигна против тебе злини, и ще взема жените ти пред очите ти, та ще ги дам на ближния ти; и той ще лежи с жените ти пред това слънце. Защото ти си извършил това тайно; но Аз ще извърша туй нещо пред целия Израил и пред слънцето.

Натан казва, че отгук нататък две неща ще съпровождат живота на Давид

1. Няма да се оттегли меч от домът му – това означава, че членове на семейството му ще бъдат убити. При това жертвите ще бъдат повече от един, казва Натан.

2. Така както Давид е прелюбодействал с Витсавее някой ще прелюбодейства с неговите собствени жени. Само, че докато Давид е направил това тайно на него ще му бъде направено явно, пред всички, като по този начин срамът и унижението му ще бъдат още по-големи.

Това са страшни обещания, но начинът по който те се сбъдват е още по-страшен.

Давид живее във време когато многоженството (или полигамията както се нарича) е съвсем законна. Нещо повече – колкото по-високопоставен е един човек толкова повече жени се очаквало той да има. Давид не прави изключение и има деца от няколко жени. Тези деца имат кръвна връзка понежду си, те имат един баща, но различни майки и повечето от тях не са изцяло братя и сестри. Когато годините минават и децата порастват един от синовете на Давид на име Амнон изнасилва една своя полусестра, която се казва Тамар. Това е много грозна сцена, която можете да прочетете в 2 Царе 13. Ние не знаем на каква възраст е Тамар по това време, но понеже се казва, че е била много красива и все още несемейна можем да предполагаме, че е много млада – доста под 20 години. Историята ни казва, че след това тя се оттегля в дома си и живее там като вдовица. Целият ѝ живот е съсипан.

Най-изненадващото в цялата случка е, че Давид не прави нищо по въпроса.

Друг обаче прави. Тамар има брат (истински брат с когото са от един баща и една майка), който се казва Авесалом. Когато вижда, че Давид не прави нищо Авесалом решава да вземе нещата в свои ръце. Той планира своето отмъщение цели 2 години и след това на едно празненство когато Амнон е попупиан публично му прерязва гърлото.

Това, което се случва е ужасно за едно семейство. Брат изнасилва сестра си. Брат убива брат си и то след като планира това цели 2 години.

Споменайте ли си какво казва пророк Натан - *няма никога да се оттегли меч от дома ти*. Грехът ти ще те намери.

Но това не е краят на историята. След като убива брат си Авесалом бяга извън Израел и живее в изгнание. Но той е първородния жив син на Давид. Освен това баща му го обича много. След 3 години близките на царя

успяват да помирят двмата и Давид прощава на сина си. Авесалом се връща в Ерусалим. Но историята не е свършила.

След време воден от желание за власт Авесалом прави заговор да свали Давид от трона и да заеме мястото му. Първоначално заговорът успява и Давид трябва да бяга от Ерусалим, за да спаси живота си. През това време Авесалом, за да покаже властта си прави нещо много грозно. Той спи с наложниците на Давид и прави това известно на цялата страна. Точно както казва, че ще се случи проирок Натан.

Ето, отсред твоя дом ще подигна против тебе злини, и ще взема жените ти пред очите ти, та ще ги дам на ближния ти; и той ще лежи с жените ти пред това слънце. Защото ти си извършил това тайно; но аз ще извърша туй нещо пред целия Израил и пред слънцето.

Твоят грях ще те намери.

В края на краищата бунтът на Авесалом се проваля. В една решителна битка армията на Давид побеждава, но в боят Авесалом загива. Когато разбира това Давид плаче и пожелава той да е мъртъв, а не синът му.

Вече двама сина на Давид са мъртви, една дъщеря е изнасилена, а жените му са похитени от собствения му син. Семейната история става все по-мрачна и по-мрачна. Но това все още не е краят.

Когато Давид е много възрастен той се готви да предае царството на Соломон – синът, който има от Вирсавее – жената с която е извършил грях и която след това е взел за жена. Но по това време друг негов син – Адоний се опитва да направи втори държавен преврат и да завладее трона. Отново, опита не успява, но малко по-късно когато Давид умира Соломон намира повод да убие своя полубрат когото вижда като заплаха за царуването си.

Това е вече трети син на Давид, който умира – всички убити от членове на семейството.

Ето затова Бог заповядва да бягаме от греха – защото той разкъсва тъканта на създадения от Него свят. И това е причината, поради която Бог в края на краищата Бог няма да направи компромис с греха – не толкова като гневен съдия колкото като един Който толкова обича добрия свят който е създал, че няма да допусне той да бъде погубен от греха. Може никога да не сте мислели по този начин, но Божията омраза към греха е всъщност другата страна на Неговата любов към хората и цялото творение.

Грехът ти ще те намери.

Сега искам да съм много ясен. Виждйки състоянието, в което хората са изпаднали Бог влиза в нашия свят и взема върху Себе Си целия човешки грях, който поразява хората и света – всичката омраза, убийства, измами, семейно насилие и всичко останало. Исус Христос понася всичкия този грях на кръста и по този начин ни позволява да се освободим от него. Всеки, който се обърне с вяра към Исус Христос може да намери прошка на това, което е извършил, каквото и да е то. Това е част от благата вест, която християните носят и ние трябва да направим това известно на всички хора. В Христос намираме прошка от греха, който ни преследва.

Но аз искам да ви предупредя – дори когато сме християни, дори когато Бог ни е простол грехът не е безобиден и той все още може да ни намери. Ние ще получим прошка, но последиците от греха не винаги изчезват. Нашите прекомерни амбиции, грубост, клевети, нечестност, желание да постигнем целите си на всяка цена – тези неща сеят разрушения около нас. Изгубено доверие. Взаимоотношения, които може никога да не бъдат възстановени. Хора, с които повече не можем да бъдем тези приятели, които сме били. Може дори да се окаже, че като християни поради нашия грях ние сме дисквалифицирали себе си от възможността да заемем определени служения – не защото няма да ни бъде простено, но понеже да застанем там след това, което сме извършили би означавало да дадем лош пример.

При това грехът не засяга само нас – той засяга и другите хора около нас. Понякога тези, които са най-близки плащат най-скъпо. Грехът има своята цена и той ще ни накара да плащаме.

Така че тази сутрин искам да ви предупредя – вярващи и невярващи, християни и нехристияни - Грехът ви ще ви намери. Затова бягайте от него. Това не е въпрос на религиозност, това е въпрос на прагматизъм. Може би някои от вас не вярват в християнската концепция за греха. Наречете го както искате или не го наричайте никак, но внимавайте как играете с него.

Един текст, който се намира в Притчи 2:15 се изразява поетично по следния начин:

Хванете ни лисиците, малките лисици, които погубват лозята.

Някои неща изглеждат безобидни. Може да ни се струва, че са малки, че можем да се справим с тях и че ще останат без последствия. И понякога наистина успяваме. Но понякога точно малките камъчета преобръщат колата. Понякога малките лисици ни изяждат гроздето. Понякога малкия грях ни намира когато го очакваме най-малко и ни кара да плащаме цена,

която нито сме предполагали, че ще ни се наложи да плащане нито сме готови да платим.

Затова бягайте от греха. Но когато се опитаме да бягаме ние изведнъж откриваме, че не е лесно да избягаме. Грехът има някаква странна сила, която ни кара да го вършим дори без да искаме това. „*Желание за добро имам,*” казва апостол Павел, „*но не и сила да го върша. Окаян аз човек!*”

Искам да кажа едно последно нещо, с което свършвам.

Христос – Той не само не прощава – Той ни дава сила да прекъснем кръговрата на греха. Той ни дава свобода от него. Ако искате да бягате от греха и последствията, които той носи има само една посока, в която можете наистина да избягате от него – към Христос.